

Sygn. akt III Ca 635/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 czerwca 2014 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt I C 7617/13

oddala apelację.

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z 31 stycznia 2014r. Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwo (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko S. K. o zapłatę.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że na podstawie umowy z dnia 24 sierpnia 2011r. (...) Bank S.A. we W. przelał na rzecz powoda wierzytelności określone w załączniku numer 5.

Powód powiadomił pozwanego S. K. o dokonanych przelewach wierzytelności wynikających z umowy kredytu nr (...).

Powód wezwał pozwanego S. K. do zapłaty długu wynikającego z umowy nr (...).

(...) Bank S.A. we W. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący wierzytelności z tytułu umowy kredytu nr (...), któremu nadano klauzulę wykonalności. (...) Bank S.A. we W. prowadził na podstawie tego tytułu wykonawczego egzekucję, która okazała się bezskuteczna.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo podlegało oddaleniu z dwóch powodów. Powód nie wykazał przejścia praw na podstawie umowy przelewu, gdyż dołączony wydruk nazwany "załącznikiem 5", nie stanowił dowodu przejścia konkretnej wierzytelności przeciwko S. K., albowiem nie był przez nikogo podpisany. Nadto, Sąd uznał, że powództwo należało oddalić, gdyż w niniejszej sytuacji właściwa jest droga postępowania w trybie art. 788 k.p.c., która zapobiega istnieniu dwóch tytułów wykonawczych dotyczących tej samej wierzytelności w przypadku przelewu praw stwierdzonych tytułem wykonawczym.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania

i doświadczenia życiowego przy dokonaniu oceny wiarygodności i mocy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, które miało zasadniczy wpływ na wynik sprawy poprzez przyjęcie, iż powód nie udowodnił, iż posiada w niniejszej sprawie legitymację procesową czynną bowiem nie wykazał faktu nabycia od (...) Bank (...) S.A. wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie od pozwanego i nie udowodnił faktu nabycia powyższej wierzytelności dochodzonej na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej z (...) Bank (...) S.A. w dniu 24 sierpnia 2011. Podczas gdy okoliczność przejścia wierzytelności na powoda wykazana została w dostateczny sposób dokumentami załącz nowymi do pozwu, w szczególności umową cesji z 24 sierpnia 2011r. oraz załącznikiem w postaci wyciągu z wykazu wierzytelności, dokumentacją przekazaną przez poprzedniego wierzyciela, jak również nie została ona zakwestionowana przez stronę pozwaną. Nadto zarzucił naruszenie art. 339 § 2 k.p.c., poprzez uznanie, że w przedmiotowej sprawie zachodzą wątpliwości umożliwiające wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo jako, że opierając się na materiale dowodowym złożonym przez powoda nie sposób dojść do przekonania, że w niniejszej sprawie zaistniały dwa powiązane ze sobą zdarzenia: fakt nabycia wierzytelności ze złożonych do akt sprawy faktur oraz przelanie wierzytelności z tytułu tejże umowy na rzecz strony powodowej, podczas gdy Sąd zupełnie pominął, iż rezygnacja powoda z dalszego wykazywania roszczenia związana była z całkowitą biernością pozwanego, zaś z brzmienia w/w przepisu obowiązującego od 5 lutego 2005r. wynika, iż wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo jest możliwe jedynie w sytuacji gdy przytoczone przez powoda twierdzenia budzą uzasadnione wątpliwości same w sobie albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Nadto zarzucił naruszenie art. 788 k.p.c. poprzez uznanie przez Sąd, że w przedmiotowej sprawie właściwa jest droga postępowania w trybie art. 788 k.p.c., pomimo, że powód nie będący instytucją bankową nie miał uprawnienia do wystąpienia z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności z przejściem uprawnień bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie będącemu orzeczeniem sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Art. 505¹ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Zatem, jeżeli Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na uwadze powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja powoda jest nieuzasadniona i jako taka nie może odnieść w żadnym zakresie oczekiwanego skutku.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Z tych też względów ustalenia faktyczne Sądu I instancji Sąd Odwoławczy przyjął za własne.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W świetle art. 509 k.c. dopuszczalne jest zbycie wierzytelności niedokładnie oznaczonej, jeżeli można ją określić na podstawie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach: z dnia 5 września 2001r., I CKN 379/00; z dnia 5 listopada 1999r. III CKN 423/98). Oznaczenie wierzytelności powinno nastąpić poprzez wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

Zgodnie z art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lutego 2002r. (II CKN 1160/99), przepis ten nie przewiduje rygору nieważności w razie dokonania przelewu bez zachowania wymogu formy pisemnej. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 74 § 1 k.c., niezachowanie formy pisemnej zastrzeżonej w art. 511 k.c. nie skutkuje nieważnością umowy przelewu, a jedynie określonymi ustawowo ograniczeniami dowodowymi.

Art. 6 k.c. stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z tą zasadą na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jej roszczenia, natomiast na pozwanym spoczywa ciężar udowodnienia ekscpecji i faktów uzasadniających w jej ocenie oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82).

Stosownie do art. 232 k.p.c. na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku: z dnia 17 grudnia 1996r., I CKU 45/96; z dnia 11 lipca 2001r., V CKN 406/00; z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 22/00)

W świetle powyższego to powód powinien wykazać, że dołączona umowa przelewu wierzytelności dotyczy pozwanego. Uwzględniając przy tym treść art. 511 k.c., należy zwrócić uwagę, że „pismem stwierdzającym wierzytelność może być zarówno dokument będący wynikiem zachowania zwykłej formy pisemnej, jak i tym bardziej kwalifikowanej formy pisemnej: akt notarialny, pismo z urzędowym poświadczeniem podpisu lub pismo z urzędowym poświadczeniem daty, pismo w postaci elektronicznej opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu (art. 78 § 2 k.c.).” (Agnieszka Rzetecka-Gil - Komentarz do art.511 Kodeksu cywilnego).

Za dowód taki nie można uznać kserokopii wydruku nazwanego "załącznikiem 5", gdyż nie był przez nikogo podpisany. Umowa z dnia 24 sierpnia 2011r. zawarta z (...) Bankiem S.A. we W. ma bowiem ramowy charakter, natomiast załącznik do umowy, na którym wymieniono imię i nazwisko pozwanego, jego numer PESEL, serię dowodu osobistego oraz stan jego zadłużenia, stanowi jedynie wydruk komputerowy, wobec czego nie ma mocy dokumentu, a tym bardziej nie stanowi pisma stwierdzającego przeniesienie wierzytelności.

Uwzględniając przy tym zakres podniesionych zarzutów, Sąd Okręgowy w tym miejscu chciał wskazać, że podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2011r. (V CSK 312/10), w którym wskazał, że pomimo, iż fundusze sekurytyzacyjne prowadzą zbliżoną działalność do działalności bankowej, nie oznacza to jednak, że pozwala to na uzyskanie przez fundusz sekurytyzacyjny klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., gdy tytułem egzekucyjnym jest bankowy tytuł egzekucyjny. Czyniło to w sposób oczywisty zasadnym zarzut naruszenia art. 788 k.p.c., jednak nie mogło wpłynąć na wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c.

SSO Andrzej Dyrda